

YHDEKSÄN

9.1 Mitä evoluutio merkitsee ihmiselle?

¹Hylozoikassa opiskelemme evoluutiota suurimmassa mahdollisessa yhteydessä: osana kosmista manifestaatioprosessia. Se on välttämätöntä, jotta saisimme oikean käsityksen sen päämäärästä. Mutta emme saa unohtaa inhimillistä perspektiiviä. Jotta hylozoikalla olisi meille käytännön arvoa, pitäisi sen auttaa meitä elämään paremmin ja rikkaammin nyt ja tässä elämässä. Tämä ja seuraava osa käsittelevätkin sen tähden ihmisen lähimpiä itsen kehittämisen mahdollisuuksia.

²Hyvin yleisesti voidaan sanoa, että ihminen kehittyi samassa määrin kuin hän vahvistaa, rakentaa, aktivoi kaikkia ihmiskuntaan kuuluvia positiivisia ominaisuuksia. Negatiiviset (eli huonommat) ominaisuudet johtuvat perimmiltään siitä, että vastaavia positiivisia ominaisuuksia ei ole aktivoitu hallitsevaan vahvuuteen: arkuus on mahdollinen rohkeuden kehittymättömyyden vuoksi, viha syntyy rakkauden puutteesta jne. Kun kaikki positiiviset ominaisuudet ovat inhimillisesti katsoen täydellistyneet, on yksilö itse asiassa siirtynyt viidenteen luomakuntaan.

³Ihmisen kehittyminen korkeammille tasoille ei merkitse ensisijaisesti, että hän omaksuu ”esoteerisia” eli mystisiä, useimmille käsittämättömiä ominaisuuksia. Evoluutio on ennen kaikkea sitä, että ihminen tehostaa kaikkia niitä positiivisia ominaisuuksia, jotka hän jossakin määrin jo omaa. Ihminen on suhteellisen rohkea, kestävä, uskollinen, epäitsekäs, kiitollinen, arvostelukykyinen, oikeudentuntoinen ja niin edelleen. Samanaikaisesti hän on suhteellisen arka, epätoivoinen, uskonon, itsekäs, epäkiitollinen, arvostelukyvytön ja oikeudentunnoton. Kahdella alimmalla asteella negatiiviset ominaisuudet ovat vahvempia kuin positiiviset. Kulttuuriasteella positiiviset ominaisuudet alkavat hiljalleen hallita negatiivisia. Idealeettiasteella negatiivisuus voitetaan kokonaan.

⁴Evoluutio on prosessi, jossa tilapäisesti ylitajuisesta tulee pysyvä valvetajunta. Valvetajunnan ja ylitajunnan raja on aina yksilöllinen ja yksilön kehitystason, korjuun ja oman aktiivisuuden määräämä. Useimmilla tämä ylitajunta on tänään olennaisesti emotionaalista (48:2,3) ja mentaalista (47:4,5) tajuntaa. Siksi on tärkeintä aktivoita lähinnä korkeampi emotionaalinen tajunta (48:3), positiiviset ykseyttä edistävät tunteet; ja lähinnä korkein mentaalinen tajunta (47:5), perspektiivijattelu, terve järki.

⁵Evoluutio on itsetoteutusta fyysisessä maailmassa. Inhimillinen, fyysisesti valvetajuinen minä, monadin tajunta fyysisissä aivoissa, saa oman työn ansiosta jalompia ominaisuuksia, syvemmän ymmärtämyksen, laajemman pätevyyyden, suuremman energian. Kaiken tämän täytyy selvästi ilmentyä fyysisessä maailmassa ja yhteistoiminnassa toisten kanssa. Yksityiset sisäiset elämykset ja suoritukset voivat tuntua yksilöstä kuinka ratkaisevilta tahansa. Mutta jos ne eivät johda siihen, että hän antaa paremman panoksen fyysisessä maailmassa, on suuremmaksi avuksi myös toisille, on olemassa suuri vaara, että ”henkiset kokemukset” merkitsevät itsepetosta.

⁶Evoluutio merkitsee yksilölle yhä parempaa ongelmanratkaisukykyä. Näennäisesti elämä on loputon sarja ihmisen ratkaistavaksi tarkoitettuja ongelmia ja tehtäviä. Millään tasolla ongelmat eivät lopu, millään tasolla ihminen ei voi rauhoittua, sillä silloin evoluutio pysähtyisi. Elämänongelmat ovat objektiivisia. Ne kohtaavat ihmistä huolimatta siitä, että hänellä on subjektiivinen virhenäkemyksensä omasta elämäntehtävästään, huolimatta hänen aina yksipuolisista harrastuksistaan, ahdasmielisistä asenteistaan. Sellaiset yksipuolisuudet merkitsevät aina sokeita täpliä arvostelukykyyn tai veltoja sormia otteisiin. Kun ihminen on laiminlyönyt olennaisten ominaisuuksien ja kykyjen omaksumisen tai valinnut sulkea silmänsä todellisuudelle, kohtalon laki saattaa hänet tilanteisiin, joissa hänen on pakko hankkia juuri nämä huomiota vaille jääneet (ja halveksitut) ominaisuudet ja tiedot.

⁷Evoluutio on prosessi, joka johtaa korkeammanasteiseen itseaktiivisuuteen. Alemmilla asteilla, joilla enemmistö edelleen oleskelee, ihminen on enimmäkseen ulkomaailmasta tulevien vaikutteiden ja alitajunnasta tulevien impulssien passiivinen tuote. Hän on ”yleisen mielipiteen” telepaattisen joukkopaineen ja verhojensa automaattisten reaktioiden uhri. Itseaktiivisuus merkitsee, että ihmismonadi oppii tuntemaan ja ajattelemaan yhä itsenäisemmin. Siten ihminen ottaa ensiaskeleensa kohti verhojen tajunnanhallintaa, niin että hän lopulta itse määrää mitä tahtoo tuntea tai ajatella.

⁸Evoluutio on vähittäistä vapautumista illuusioista ja fiktioista. Älyn fiktiot menettävät valtansa, kun ihminen tutustuu esoteeriseen tietoon todellisuudesta ja jättää vähitellen lähtemättömän taipumuksensa sekoittaa mielipiteet tosiasioihin, käsitteellisen teorian konkreettiseen todellisuuteen, spekulatiiviseen tietoon. Vaikeampaa on päästä eroon illuusioista. Ne ovat emotionaalisia arviointeja, jotka johtavat pois tavoitteesta, käyvät vapauden, ykseyden, itsetoteutuksen ja aktiivisuuden lakeja vastaan, luovat elämän- ja tiedonvastaisia asenteita. Ne ovat virheellistä suhtautumista omistamiseen (”rahaan”), maineeseen (”kunniaan”) ja valtaan. Esoteeriset opettajat ovat teroittaneet, että vapautus illuusioista saavutetaan tehokkaimmin epätavallalla palvelulla.

⁹Evoluutio on toteuttamista. Sitä nimitetään tosin tajunnankehitykseksi. Mutta evoluutioon sisältyy myös voima- eli liikeaspekti. Tajunta ei voi kehittyä yksinomaan havaitsemaan ja ymmärtämään enemmän. Sen täytyy oppia myös käyttämään näitä yhä korkeampia energioita, valloittamaan vastaavat tahdonlajit. Mitä hyötyä on kaikkietävydestä ilman kaikkivaltaa? Hylozoikan mukaan ihminen kehittyy vain siinä määrin kuin hän toteuttaa, se tahtoo sanoa: lisää toiminnallista pätevyyttään. Fyysinen maailma on tärkein. Se on maailma, jossa ihminen osoittaa kehitystasonsa palvelemalla, auttamalla, kohottamalla toisia.

¹⁰Evoluutio on tavallisen inhimillisen mittapuun mukaan uskomattoman hidas prosessi. Sadat inkarnaatiot voivat kulua ilman huomattavaa edistymistä. Tämä johtuu ennen kaikkea kahdesta tekijästä: poistyvasta emotionaalisuudesta ja passiivisesta mentaalisuudesta. Tai yksinkertaisesti ilmaistuna: vihasta ja tyhmyydestä. Kun ihminen alkaa tietoisesti ponnistella itsensä parantamiseksi, pääsee hänen kehityksensä toden teolla vauhtiin. Aktivointimenetelmä antaa hänelle siihen välineen.

9.2 Tasapaino on tärkeä

¹Evoluution tulee johtaa parempaan eikä huonompaan tasapainoon ihmisen erilaisten tajuntojen ja energioiden välillä. Ihminen on fyysistä, emotionaalista ja mentaalista laatua oleva kokonaisuus. Jotta hän saavuttaisi päämääränsä ihmiskunnassa, potentiaalisen kausaalisen luonteensa aktivoitumisen (47:2,3), on hänen fyysisten, emotionaalisten ja mentaalisten kykyjensä – fyysisen terveytensä, emotionaalisen rakkautensa ja mentaalisen älynsä – saavutettava korkein suorituskykynsä. Jos ihminen laiminlyö jonkin näistä elämänilmauksista, hän jää vaille tarpeellista ylöspäin kohottavaa voimaa. Jos hän tukahduttaa jonkin niistä, merkitsee se energioiden lukkiutumista verhoihin, jolloin ne muodostavat tukkeumia alasvirtaaville elvyttävälle kausaalienergioille. Seurauksia ovat heikentynyt elinvoima, sairaus, masentuneisuus, päänäpintymät.

²Organismin täytyy saada osansa. Liikunta, raitis ilma, rentoutus, kiireettömyys ja stressittömyys, säännöllinen ja riittävä uni (mahdollisimman paljon ulkosalla) ovat erittäin tärkeää ajateltavaa kaikille ”henkisen” työn tekijöille.

³Henkiset etsijät, jotka eivät ole vielä saavuttaneet perspektiivijattelun tasapainottavaa näkemystä, liioittelevat usein ravitsemuskysymyksen merkitystä. Syököön jokainen ravintoa, joka antaa hänelle parhaimman tehokkuuden fyysisessä maailmassa. Jokaisen perimäorganismi on erilainen kuin kaikki muut ja vaatii siksi yksilöllistä käsittelyä.

⁴Mystikon välinpitämättömyys korkeamman mentaalisuuden (47:5) aktiivisuuden suhteen ja yksipuolisen intellektualistin haluttomuus viljellä korkeampaa emotionaalisuutta (48:3) ovat

kumpikin yhtä suuria erehdyksiä. Mystikolta puuttuu usein terve järki. Hän voi tulkita ”ilmestyksiään” suoraan järjettömään suuntaan: ”Minä olen kosminen Kristus”, ”maailma on vain mielikuvituksemme luomus” jne. Intellektualisti joutuu usein negatiivisen emotionaalisuuden valtaan, jatkuvan ärtyneisyyden ja halveksunnan tilaan, vertaillaan itseään toisiin. Sillä tavoin hänen ylivoimainen älykkyytensä voi kieroutua elämänvastaisiksi tarkoituksiksi.

⁵Nykypäivän henkisistä etsijöistä monet ovat sen harhaluulon vallassa, että ihminen saavuttaa korkeamman tajunnan pahoinpitelemällä niin kutsuttua alemmaa luontoaan. Kerran tulevaisuudessa me tosin olemme ”kasvaneet” eroon kaikesta mentaalista tajuntaa alemmasta tajunnasta. Mutta tämä tapahtuu vasta sitten, kun voimme toimia objektiivisella itsetietoisuudella kausaaliverhossamme, jolloin olemme luonnollisesti menettäneet kiinnostuksen emotionaalisuuteen. Jos luulemme saavuttavamme korkeamman tajunnan kieltämällä alemman, sekoitamme toisiinsa syyn ja vaikutuksen. Lapsi ei aikuistu, jos siltä kielletään leikit, vaan yksinomaan estyy kehityksessään. Leikin avulla lapsi kypsyy, jolloin se vailla kaipuuta antaa leikkikalunsa nuoremmille sisaruksilleen. Emme saavuta korkeampaa kykyä tukahduttamalla tunteita, viettejä, luonnollista leikin haluamme, vaan jalostamalla näitä asteittain ihanteellisuutta kohti.

9.3 Pahuuden ongelma

¹Pahuuden ongelmaa ovat teologia, filosofia ja okkultismi yrittäneet ratkaista eri tavoin. Yleensä se on johtanut mielettömyyksiin. Kolme esimerkkiä näistä:

²Ihminen on syntyään syntinen ja ikuiseen helvettiin tuomittu, mikäli hän ei hyväksy tiettyä uskontoa. Pahuus on illuusio, joka on olemassa vain niin kauan kuin uskomme siihen. Pahuus on olemassaolon ikuinen periaate, hyvyyden olemassaololle välttämätön.

³Hylozoiikan mukaan pahuus on kauhistuttava todellisuus planeetallamme ja merkitsee kaiken elävän oikeuden loukkaamista. Pahuus ilmenee jo kasvukunnan loiselämässä ja eläinkunnan petoelämässä. Ihmiskunnassa se on paljon kehittyneempää eikä osoittaudu vain suvaitsemattomuutena, sortona, hyväksikäyttönä, tappamisena jne., vaan myös hyvin järjestettynä

ja älykkäänä vastustuksena kaikkea olennaista elämäntietoa kohtaan.

⁴Syvimmiltään pahuus on yksilön kyvyttömyyttä havaita ykseyttä muun elämän kanssa. Se on kyvyttömyyttä tuntea myötätuntoa ja samaistumista. Se on kyvyttömyyttä oivaltaa, että jokainen yksilö on ainutkertainen omalaatu, jolla on itsestään selvä oikeus kehitykseen, vapauteen ja onnen etsintään. Viha, paheksunta, halveksunta saa alkunsa, kun ihminen keskittyy toisen ihmisen negatiivisiin piirteisiin (todellisiin tai kuviteltuihin) eikä huomio positiivisia piirteitä, joita jokaisesta aina löytyy. Viha herää myös silloin, kun emotionaalisesti negatiivinen ihminen saa muistutuksen pienuudestaan, esimerkiksi vain tapaamalla korkeammalla tasolla olevan yksilön. Kateuden ja alemmuuden tunteet korkeammalla olevia tai niitä kohtaan, joilla asiat ovat paremmin, ovat vahvoja vihan vaikuttimia aikanamme. Kokonaisia poliittisia ideologioita on kehitelty näitä illuusioita järkipäristämällä.

⁵Kärsimystä on vain fyysisessä ja emotionaalisessa maailmassa, ja näissä vain niiden kolmessa alimmassa molekyytilajissa (49:5-7) ja 48:5-7). Vain fyysinen kärsimys voi olla parantumaton: tuska, vanhentuminen, kuolema. Emotionaalisen kärsimyksen voi aina voittaa vahvalla tahdolla, kieltäytymällä kärsimästä, kieltäytymällä huomioimasta kärsimyksen aiheuttajaa. Tämä edellyttää kykyä ohjata omaa tajuntaa. Sitä kykyä voi harjoittaa.

⁶Pahuus ja kärsimys ovat evoluutio-ongelmia. Alemmilla asteilla ne ovat väistämättömiä, koska ihminen on elämänlaeista tietämätön ja kyvytön niitä soveltamaan. Korkeammilla asteilla hän oppii työskentelemään elämänlakien mukaan ja kylvää sen tähden enemmän hyvää kuin paha. Mutta kärsimys koettelee häntä edelleen vanhan huonon kylvön

seurauksena. Ennen kuin monadi voi siirtyä viidenteen luomakuntaan, hänen on täytynyt sovittaa kaikki huono kylvönsä ihmiskunnassa joko vastaavalla huonolla korjuulla tai vapaaehtoisella sovituksella (menetelmä korkeammilla asteilla). Viidennessä luomakunnassa ja yhä korkeammassa luomakunnassa ei ole mitään pahaa eikä sellaista kärsimystä, mikä johtuu yksilöllisestä itsekkyydestä.

⁷Hyvä ja paha käyvät yleisesti katsoen yhteen evoluutiota ja ykseyttä edistävän vastaavasti evoluutiota ehkäisevän kanssa. Koska ihmiset ovat eri kehitysasteilla, ei sen, mikä on pahaa yhdelle yksilölle, tarvitse olla sitä toiselle. Eräs esimerkki: Itsetehostus on välttämätön ja hyvä asia alemmilla barbaaritasoilla, jotta ensimmäinen heikko itsetietoisuus lujittuisi. Korkeammilla asteilla, kun ihminen on hankkinut sekä itseluottamusta että itsemääräävyyttä, itsetehostus on paha, mikä estää hänen ekspansiotaan ryhmätajunnassa. Pahaa ovat yksilölle kaikki alemmat tasot, jotka hän on ohittanut evoluutiossa. Erityistä pahaa on aste, jonka hän on vasta ohittanut ja jolla on vielä jonkinlainen vetovoima häneen. Hyvää ovat kaikki korkeammat, vielä saavuttamattomat tasot. Erityistä hyvää on aste, jonka hän on juuri saavuttamaisillaan, hänen konkreettinen ihanteensa, joka vetää häntä ylöspäin. Tämä osoittaa, että hyvä ja paha ovat suhteellisia. Mutta jokaisella tasolla hyvä ja paha ovat ehdottomia vastakohtaisuudessaan. Näin täytyy olla, jottei ihminen sekoaisi oikean ja väärän suhteen.

9.4 Elämänlait evoluutiossa

¹Alemmilla asteilla evoluutio tapahtuu tiedostamatta ja automaattisesti. Korkeammilla asteilla ihminen voi työskennellä tehokkaasti evoluution hyväksi elämänlakeja soveltamalla. Kaikki seitsemän elämänlakia työskentelevät aina yhdessä ihmisen evoluutiossa. Mutta keskenään ne työskentelevät hyvin eri tavoin. Kolme lakia – kehityksen laki, kohtalon laki ja korjuun laki – vaikuttaa pitkien inkarnaatiosarjojen yli, eikä ihminen voi suoraan vaikuttaa niihin ja niiden tehoon. Ne määräävät jokaisen inkarnaation perusedellytykset. Mutta kehitystason, kohtalon ja korjuun asettamien väistämättömien rajojen sisällä ihminen voi usein soveltaa neljää muuta lakia – vapauden lakia, ykseyden lakia, itsen lakia ja aktivoimisen lakia – tehokkaasti ja määrätietoisesti. Siten hän voi epäsuoraan vaikuttaa muihin lakeihin. Nämä neljä lakia ovat ihmisen kehityksen suhteen tärkeimmät.

²Jos ajattelemme, että kaikki meitä elämässä kohtaava on yksinomaan korjuuta (s.o. karmaa), näkemyksemme korjuun laista on virheellinen. Vapauden laki tekee niin kutsutun sokean kohtalon mahdolliseksi. Voimme 99 prosenttisesti muuttaa näennäisesti väistämättömän kohtalomme. Mutta tämä vaatii meiltä positiivisen elämänasenteen, oivalluksen, että meillä on kyky voittaa näennäisesti mahdolliset esteet.

³Korjuun lain tavoitteena on opettaa meitä ymmärtämään elämää, saada meidät kunnioittamaan ykseyttä osoittamalla meille kouraantuntuvasti ykseyden loukkauksen seuraukset. Jos omaamme tämän asenteen, pitäisi meidän kyetä suhtautumaan kärsimyksiin ja vastoinkäymisiin tyynesti ja myönteisesti, näkemään ne koetuksina, jotka meidän on läpikäytävä saadaksemme sisäistä voimaa ja kestävyyttä, tarpeellisia ominaisuuksia ja kykyjä.

⁴Tavallisesti otamme korjuun negatiivisesti. Siten pahennamme korjuun vaikutusta ja kylvämme uutta huonoa kylvöä. Ihmisen kärsimys on kaiketi itseaiheutettua, mutta vain noin kymmenesosa kärsimyksestä on huonoa korjuuta. Loput yhdeksän kymmenesosaa johtuu ihmisen negatiivisesta tavasta suhtautua huonoon korjuuseen: surusta, levottomuudesta, pelosta, masentuneisuudesta, suuttumuksesta, vihasta, kostonhalusta ja niin edelleen. Mielikuvitus suurentelee ja mielikuvitus saa meidät kokemaan kärsimyksen monta kertaa uudelleen. Kulttuuriasteella ihminen herää oivaltamaan, että hänen on opittava hallitsemaan tajuntaansa, ohjaamaan ajatusta, tunnetta ja mielikuvitusta tietoisesti. Siten hän on löytänyt tehokkaimman aseensa kärsimyksen vastaiseen taisteluunsa. Silloin hän voi oppia voittamaan enimmän kärsimyksensä.

9.5 Positivisoituminen

¹Jo ali-inhimillisissä luomakunnissa monadi on ehtinyt omaksua perustaipumuksen. Tämä on joko luoksevetävä (positiivinen) tai poistyyöntävä (negatiivinen). Luoksevetävällä perustaipumuksella monadi pyrkii vaistomaisesti sopeutumaan ympäröiviin olentoihin aavistaessaan – vaikka vain hämärästi – väistämättömän ykseytensä niiden kanssa. Poistyyöntävällä perustaipumuksella monadi pyrkii puolustautumaan ympäröivää elämää vastaan, käyttämään sitä hyväkseen ja hallitsemaan sitä. Nämä kaksi perustaipumusta kehittyvät ihmiskunnassa edelleen rakkaudeksi ja vihaksi, ykseydentahdoksi ja vallanhaluksi. Ihmismonadien, joilla on poistyyöntävä taipumus, on voitettava se ja korvattava se luoksevetävällä taipumuksella, ennen kuin he voivat saavuttaa kausaaliasteen. Tämä vaatii jättäjäistä panosta, varsinkin kun ihmisten enemmistö planeetallamme on omaksunut poistyyöntävän taipumuksen. Vähemmistön, joka työskentelee vetovoiman vahvistamisen tai sen omaksumisen puolesta, ei ole helppoa, kun ympäristössä yksilöllinen negatiivisuus tai kollektiivinen telepaattinen vaikutus ehkäisee pyrkimystä. Poistyyöntävä perustaipumus on suurin kollektiivisen ja yksilöllisen evoluution este planeetallamme.

²Tästä ilmenee, että työ vetovoiman – ykseyden, rakkauden, ymmärtämyksen, suvaitsevuuksien, veljeyden, yhteistyön – hyväksi, on tärkeintä evoluutiotyötä niin yksilölle kuin kollektiiville. Tämän työn välttämätön perusta on yksittäisen ihmisen pyrkimys positiiviseen elämänasenteeseen.

³Tajuntamme asennoituminen kaikkeen elämässä, toisiin ja itseemme on nimittäin joko negatiivinen tai positiivinen.

⁴Negatiiviseen asenteeseen (jota perinteellisesti kutsutaan ”pahuudeksi”) kuuluu kaikki, mikä ehkäisee vapauden, ykseyden, kehityksen ja itsetoteutuksen lakia. Siihen kuuluvat kaikki taipumukset, jotka tahtovat rajoittaa ihmisen oikeutta elää elämäänsä niin kuin parhaaksi näkee (niin kauan kuin hän ei loukkaa toisten oikeutta samaan). Siihen kuuluvat kaikki moralismin meiltä vaativat tietynlaiset elämäntavat eli käytänteisiin mukautuminen, kaikki tiedon etsimisen esteet, kaikki, mikä ehkäisee ihmisen pyrkimystä korkeammille tasoille, kaikki diktatoriset, kokonaisvaltaiset ja auktoritatiiviset taipumukset (lukuun ottamatta välttämättömiä toimenpiteitä toisten oikeuden loukkaajia kohtaan), kaikki, mikä tahtoo herättää ihmisessä pelkoa, pessimismia, alakuloisuutta ja tarkoituksettomuuden tunnetta (runsaita esimerkkejä nykytaiteessa), kaikki juoruilu, panettelu ja toisten yksityiselämän urkkiminen, kaikki epäily ja pikkumaisuus. Ja ennen kaikkea: kaikki tuomitseminen ja moralisointi.

⁵Positiiviseen asenteeseen (jota perinteellisesti kutsutaan ”hyvydeksi”) kuuluu kaikki, mikä työskentelee sopusoinnussa yllämainittujen elämänlakien kanssa. Positiivinen asenne tavoittelee rakastavaista ymmärtämystä kaikkea inhimillistä kohtaan, pyrkii näkemään parhaan kaikissa ja tahtoo johdonmukaisesti jättää huonommat puolet huomiotta. Se ei tuomitse ihmisiä eikä moralisoi heidän luonteestaan eikä teoistaan, koska se on nähnyt pintaa syvemmälle ja tietää, että virheet ovat aina yleisinheimillisiä, että näemme vain sen, mitä meissä itsessämme on, että se, joka tuomitsee toisen tuomitsee vain itsensä. Koska kaikki asiat voidaan käsittää väärin, on tässä sanottava, ettei positiivinen asenne merkitse neutralismia tai myöntäväisyyttä oikeuden loukkauksen edessä. Positiivinen ihminen tekee parhaansa vihan, valheen ja väkivallan ehkäisemiseksi ja ryhtyy päättäväisesti toimenpiteisiin loukatun puolesta, mutta pyrkii samanaikaisesti ymmärtämään loukkaajaa eikä tuomitse häntä – tämä asenne vaatii kykyä erottaa asia ja henkilö, virhe ja virheen tekijä. Positiivinen elämänasenne rakentuu elämänluottamukselle ja itseluottamukselle ja tekee parhaansa valaakseen samaa henkeä toisiin. Se tahtoo kohottaa esiin ja osoittaa ihmisille heidän suunnattomat mahdollisuutensa, sen, mikä antaa meille voimaa, rohkeutta ja iloa; auttaa meitä pääsemään juurtuneesta taipumuksestamme tuijottaa silmämme sokeiksi esteisiin ja epäonnistumisiin.

⁶Koskaan emme voi tehdä liikaa työtä itsemme ja toisten positivisoimiseksi. Seuraavaksi muutamia käytännön ohjeita positiivisuuden edistämiseksi.

⁷Onni! Kaikki ihmiset tavoittelevat onnea. Vanha viisaus sanoo, että onni tulee luoksemme, kun olemme lakanneet metsästämistä sitä omalle osallemme, kun elämme tehdäksemme toiset onnellisiksi. Onni ei ole ulkoisissa asioissa ja olosuhteissa vaan sisäisessä tyytyväisyydessä. Tulemme onnellisemmiksi samassa määrin kuin vapaudumme tyytymättömydestämme, kateudestamme, toisiin ja elämään kohdistamistamme vaatimuksista.

⁸Hyväksy väistämätön! Tietyt asiat ovat vallassamme, useimmat eivät. Ei auta valittaa väistämätöntä, surra, hangoitella vastaan, toivoa toisin. Turhamainen toive kuluttaa tahdonvoimaa, voimaa, jota niin kipeästi tarvitsemme positiivisen panoksen antamiseen siellä, missä todella voimme antaa sellaisen.

⁹Kärsimys. Kärsimys on väistämätön niin kauan kuin olemme ihmisiä. Meidän on periaatteellisesti, poikkeuksetta, omasta kärsivään kohdistuvasta sympatiasta tai antipatiasta riippumatta pyrittävä auttamaan, milloin ja missä vain voimme. Syvimmin nähden olemme aina aiheuttaneet kärsimyksemme itse elämänlakeja rikkomalla, mutta on elämänlakien väärinkäsittämistä luopua auttamisesta ”kärsivän karmaan” viitaten. Olemme nimittäin elämänlakien agenteja yrittäessämme poistaa kärsimystä.

¹⁰Toisten meihin kohdistamat hyökkäykset. Joutuessamme toisten ihmisten hyökkäysten, arvostelun tai moitteen kohteeksi, vastaanamme 99 tapauksessa 100:sta poistyyntävään voimaan sillä itsellään: joko aggressiivisesti, jolloin annamme takaisin vastaavilla hävyttömyyksillä tai depressiivisesti, jolloin piiloudumme itsesääliin. Mutta on olemassa kolmas menetelmä, jonka molemmat osapuolet kokevat positiivisena, rakentavana ja kehittäväenä: persoonaton myötätunto. Silloin kuuntelemme arvostelua näin ajatellen: ”Voin oppia tästä jotakin, olkoonpa se kuinka liioiteltua tai kieroutunutta tahansa. Saan tietää, mitä puutteita toiset näkevät minussa, mikä voi auttaa minua voittamaan ne. Opin jotakin siitä, miten ihmiset toimivat. Harjoitan itseäni haavoittumattomuuden hyveessä.” Ja ennen kaikkea: ”Teen parhaani suhteessa tähän ihmiseen kohtaamalla suuttumuksen tyyneydellä, sillä silloin hän voi vain katua jälkeensä, niin että voimme olla jälleen ystäviä.” Olemme vastuussa toisistamme. Kohdatessamme epäystävällisyyden epäystävällisyydellä myötävaikutamme erehtymättä siihen, että toinen osapuoli takertuu negatiiviseen ja kiusalliseen tilanteeseen.

¹¹Epäonnistumisen pelko, evoluution suuri este. Aivan liian usein laiminlyömme toiminnan, jätämme tekemättä voitavamme virheiden tekemisen pelosta. Hylozoiikka antaa meidän teoreettisesti ymmärtää, että ihminen on erittäin epätäydellinen olento, koska hän on kehityksen alainen. Mutta jollakin tavalla pidämme kiinni siitä elämäntieteisestä moralismista (jota kristinuskon vaatimus ihmisen täydellisyydestä lietsoo) joka sanoo, ”että täydellinen on ihminen, joka ei tee ilmeisiä virheitä”. Tämän näkemyksen mielettömyys ilmenee siinä, että passiivinen katselija, joka näkee vääryyden tapahtuvan ei tietenkään ”tee mitään virhettä”. Passiivisuudella ja laiminlyönnillä on korjuun lain mukaan seurauksensa, eikä millään muotoa lievimmät. Eräs tapa päästä tästä luonnottomasta passiivisuudesta on uskotella itselleen, jatkuvasti: ”Minun itselleni antama arvo ei riipu niin kutsutuista epäonnistumisistani, vaan rehellisistä yrityksistäni ja jatkuvasta aktiivisesta pyrkimyksestäni eteenpäin.”

¹²Älä kiirehdi moittimaan toisia ongelmista! Etsi mieluummin virheitä itsestäsi, jos nyt ylipäätään etsit niitä! Älä epäröi toimia! Toimi nyt!

¹³Itseluottamus. Yleensä olemme aivan liian riippuvaisia toisten mielipiteistä ja toisten antamasta arvostuksesta. Silloin yritämme olla toisille mieliksi ja sisäisestä pakosta puolustelemme menettelyämme toisten edessä. Meidän on vahvistettava itseluottamustamme. On hyvä alkaa siitä, että periaatteesta luopuu antamasta toisille tietoja yksityiselämästään, selostamasta vaikuttimia yksityisille kannanotoilleen jne. Sen oikeuden antaa meille vapauden

laki. Tämä edistää evoluutiota myös siinä suhteessa, että se on ei-aggressiivinen tapa ehkäistä tehokkaasti yleistä juoruilua ja uteliaisuutta.

¹⁴Kiitollisuus. Joka päivä meidän tulisi harkita muutaman minuutin ajan, kuinka suunnattoman paljon saamme olla kiitollisia, kuinka monia etuja, tilaisuuksia, mahdollisuuksia elämä meille antaa melkein pä hetkittäin, kuinka voisimme hyödyntää niitä paremmin elämän palveluksessa ja sillä tavoin lyhentää velkatiliämme. Tunnuslause: ”Ole kiitollinen kaikesta!”

9.6 Aktivoituminen

¹Hylozoikassa oppi olemassaolon kolmesta aspektista on perusluonteinen. Vasta-alkajan yllättää ajatus, että kaikella on tajunnan-aspekti. Mutta hänen ei pidä unohtaa, että kaikella on myös voima- eli energia-aspekti. Ei riitä, että kehittää korkeammanlaatuisen tajunnan, havaitsee ja ymmärtää yhä enemmän. On aivan yhtä tärkeää kehittää korkeammanlaatuinen tahto ja kyky, korkeammanlaatuinen toimintataito. Sillä vasta silloin voi toteuttaa ymmärtämäänsä. Toteuttaminen piilee juuri liike- eli voima-aspektissa.

²Meidän aikanamme yhä useammat ihmiset heräävät oivaltamaan, ettei elämän tarkoitus ole aineaspektin (”tavarayhteiskunnan”) vaan tajunnan-aspektin arvoissa. On ehkä väistämätöntä, että tämä ”uuden aikakauden” kasvava liike suuntautuu yksipuolisesti ”korkeampaan tajuntaan” niin kuin se olisi itsetarkoitus, koska useimmat hakeutuvat mystiikan pariin ja pyrkivät saamaan ”henkisiä kokemuksia”. Mystikko näkee hurmiotilat lopullisena päämääränä ja katsoo siten ”saavuttaneensa yhteyden jumalaan”. Esoteerikolle sellaiset elämykset merkitsevät ”vain alkua”.

³Esoteerikko tietää, että tämän aktivoituneen tajunnan täytyy saada purkautua myös fyysisessä maailmassa. Ei voi kyllin voimakkaasti korostaa, että fyysisen elämän ongelmien parissa painiskellessaan ja niitä ratkoessaan ihminen hankkii kaikki korkeammalle evoluutiolle tarpeelliset kyvyt. Nämä ominaisuudet ovat essentiaalisia, mikä merkitsee, että niiden täytyy olla inhimillisesti katsoen täydellistyneitä, ennen kuin monadi voi siirtyä viidenteen luomakuntaan.

⁴Essentiaaliset ominaisuudet täydellistyvät palvelevalla elämänasenteella ja toiminnalla. Palveleminen saa meidät aktivoimaan korkeamman emotionaalisuuden ja pitää tajuntamme helpommin siellä. Palveleminen pitää huomiomme poissa omista ja toisten negatiivisista tunteista, itsekeskeisyydestä, itsesäälistä, ärtymyksestä, hyökkääväisyydestä. Palveleminen auttaa meitä näkemään asiat, ihmiset ja itsemme oikeammassa perspektiivissä. Palveleminen vapauttaa meidät monista illuusioista ja fiktioista.

⁵Itseaktiivisuus, ulospäin suuntautuva työ, palveleminen ovat tarpeellisia tehokkaan evoluution edellytyksiä, mutta myös liian suuren, tarkoituksen vastaisen herkkyiden ehkäisijöitä. Selitys on seuraava. Korkeamman tajunnan aktivoinnista seuraa suurempi herkistyminen ja altistuminen vaikutteille. Tämän seurauksena yksilö on vaikutusalttiimpi ja haavoittuvampi, jollei hän samanaikaisesti opi hallitsemaan tajuntaansa, määräämään itse tajuntansa sisällön. Myös ulospäin suuntautuva työ totuttaa tajunnan itseaktiivisuuteen, aktiiviseen tarkkavaisuuteen ja ehkäisee siten tehokkaasti taipumusta passiivisuuteen, vastaanottavuuteen, vaikutusalttiuteen, haavoittuvuuteen.

⁶Kolmannen osan elämästämme käytämme tavalliseen uneen. Sen lisäksi elämme suurimman osan valveillaoloajastamme eräänlaisessa puoliunessa. Olemme tuskin muuta kuin mentaalisia robotteja. Minämme ei ole täysin valveilla eikä erityisen tarkkaavainen. Näemme katsomatta, kuulemme kuuntelematta, puhumme ajattelematta, ja ajattelumme on tuskin muuta kuin mekaanisten assosiaatioiden ketjua. Jouduttuamme tilapäisesti suurempaan valvetilaan, heräämme ikään kuin unesta, eikä meillä ole tarkkaa tai selkeää muistoa siitä, mitä hetki sitten teimme tai ajattelimme. Vain silloin kun jokin tietty asia herättää mielenkiintomme, annamme sille täyden huomiomme. Mutta myös tässä terästyneen

valppauden tilassa olemme useimmiten yhä vieläkin vailla itsetietoisuutta, oivallusta ”olen tässä nyt”, ”katselen tätä kohdetta” jne. On jokseenkin pelottavaa huomata, että ihminen on enemmän mekaaninen kuin tietoinen olento, ja ettei hän itse asiassa omaa itsetietoisuutta. Pelon sijaan meidän tulisi kuitenkin nähdä tämä oivallus lähtökohtana itseemme kohdistuvalle työlle.

⁷Meillä ei tietenkään ole aikomusta tehdä kovaa työtä hankkiaksemme jotakin, jonka jo luulemme omaavamme, nimittäin itsetietoisuuden. Hetken itsetarkkailu riittää vakuuttamaan meidät siitä, että tämä luulo on itsetietoisuutta. Vain ne, jotka ovat pitemmän ajan harjoittaneet itsetarkkailua ja itsen muistamista, omaavat pysyvän itsetietoisuuden; me muut olemme itsetietoisia vain hetken kerrallaan, silloin tällöin. Kaikki tämä osoittaa, että mentaalisuus on yhä edelleen heikosti kehittynyt ihmiskunnassa. Ihminen on olennaisesti emotionaalinen olento.

⁸Kuitenkin voimme kehittää mentaalisuuttamme ja siten sen kaikista tärkeintä ominaisuutta: itsetietoisuutta. Voimme oppia ohjaamaan ajatuksiamme niin, että itse päätämme mitä ajattelemme ja mitä emme. Korkeammanasteisen minuuden läsnäollessa voimme oppia elämään niin sisäisessä, subjektiivisessa kuin ulkoisessa, objektiivisessä, todellisuudessa. Ratkaiseva tekijä on oivallus, että emme ole itsetietoisia, mutta että voimme saavuttaa sen tilan. Toinen ratkaiseva tekijä on kykymme ohjata tarkkaavaisuuttamme. Silloin tällöin, lyhyen silmänräpäyksen ajan, muistamme nämä tosiasiat ja havahdumme. Mutta robotti ottaa pian vallan ja me unohdamme itsemme. Siten meillä on tietty itsen muistamisen kyky, mutta unohdamme jatkuvasti käyttää sitä. Meidän pitäisi kyetä muistamaan itsemme useita kertoja päivittäin.

⁹Tarkkaavaisuuden harjoittaminen on esoteeristen koulujen käyttämien aktivointimenetelmien perusta. Tämä alkaa kysymyksellä: Kun tarkkailen jotakin, ohjaako tarkkaavaisuuttani jokin mekaaninen taipumus vai ohjaanko sitä itse? Kun jokin TV-filmi kiehtoo meitä niin, että unohdamme itsemme lähes pariiksi tunniksi, on kyseessä alimmanlaatuinen tarkkaavaisuus: robotin ohjaus. Kun keskustellessamme tarkkailemme itseämme ja toista henkilöä, on kyseessä seuraava korkeammanlaatuinen tarkkaavaisuus: minän ohjaus. Kolmannen ja korkeimmanlaatuisen tarkkaavaisuuden saavutamme, kun kykenemme tarkkailemaan jotain ulkoista kohdetta (esimerkiksi kukkaa) tai sisäistä kohdetta (omaa ajatusprosessiamme) ja olemaan samanaikaisesti itsetietoisia (”olen tässä tällä hetkellä”, ”tarkkailen tätä juuri nyt”). Tämä kolmas tarkkaavaisuuden laji on siten kaksisuuntainen, mitä voi symbolisoida molempiin suuntiin osoittavalla nuolella. Tämä on hyvin vaikeaa ja aluksi se onnistuu vain harvinaisissa tilanteissa. Kuitenkin väsymätön kova työ tuottaa tulosta, niin että pysyvä tarkkaavaisuuden tila lopulta saavutetaan. Sellainen työ on välttämätöntä, koska tämä tila on perusta, jolta kaikki korkeammat tajunnantilat kehittyvät. Nämä kaikki voi kuvata ikään kuin sarjana yhä voimakkaampia pysyvän itsetietoisuuden tarkkaavaisuuden lajeja.

¹⁰Nykyään osoitetaan suurta mielenkiintoa erilaisia meditaatiolajeja kohtaan. Esoteerisesti on erotettavissa kolme eri lajia: keskittyminen (valmistava vaihe), varsinainen meditaatio ja kontemplaatio. Keskittyminen on minän ohjaamaa tarkkaavaisuutta: yksilö valitsee tarkkailtavan kohteen ja tarkkailee tätä sitten niin kauan kuin hän voi keskittää siihen huomionsa sallimatta vieraiden ajatusten tai assosiaatioiden häiritä tarkkailuaan. Meditaatio on korkeammanlaatuista minän ohjaamaa tarkkailua, jolloin yksilö samanaikaisesti muistaa itsensä, harjoittaa itsen muistamista: ”Minä ajattelen tätä.” Jos yksilö tässä vaiheessa menettää itsetietoisuutensa, on seurauksena transsi tai tavallinen uni. Jos hän kuitenkin onnistuu säilyttämään itsetietoisuutensa, hän voi saavuttaa kolmannen asteen, kontemplaation. Siinä meditaation kohdetta voidaan tarkkailla korkeamman tajunnan valossa, jolloin seurauksena on illuminaatio: korkeampi oivallus.

¹¹On otettava huomioon, että vain sellainen meditaatio, jossa tarkkailua ohjataan järjestelmällisesti ja jossa harjoitetaan itsen muistamista, mahdollistaa korkeamman tajunnantilan saavuttamisen.

¹²Meditaatiolla on omat vaaransa. Väärät vaikuttimet – toive tulla suureksi ja merkilleiseksi, toive saada okkulttisia voimia jne. – vain vahingoittavat meitä itseämme. Vaikuttimen tulisi aina olla toivomus siitä, että meditaatio varustaisi meidät paremmin palvelemaan evoluutiota. Meditaation ei tule milloinkaan koskea epävarmoja asioita tai hypoteettisia kysymyksiä vaan yksinomaan todellisia asioita tai ainakin todennäköisiä asioita, muuten fiktiot ja illuusiot juurtuvat syvemmälle tajuntaan.

¹³Meditaatio on tehokkainta, kun se suoritetaan päivittäin ja mieluiten samaan aikaan. Sen tulee olla lyhyt (viisi minuuttia riittää) ja se tulee keskeyttää niin pian kuin keskittyminen lakkaa ja ajatukset alkavat pyöriä.

9.7 Ajatuksen voima

¹Ajatus on mahtavin, tärkein ihmisen määrätietoiseen evoluutioonsa käyttämä voima. Seuraavat seitsemän oivallusta ajatuksen voimasta voivat olla hyödyksi:

²(1) Ajatusta seuraa energia. Jokainen ajatus ja tunne on syy, jolla on väistämätön vaikutus. Se hahmottuu jollakin tavalla. Seurauslause pätee myös: kaiken mikä hahmottuu, kaiken mitä ihminen tavoittelee tai toivoo saavansa aikaan – saavansa tai toteuttavansa – on täytynyt ensiksi olla ajatus. Kaikki, mitä ihminen ajattelee, katsoo, huomioi, altistuu vaikutukselle. Siten se vahvistuu ja elävöityy.

³(2) Toisto vahvistaa ajatusta. Jokaista ajatusta ja tunnetta seuraava energiavaikutus vahvistuu toistosta. Mitä useammin toistamme jonkin tietyn tajunnansisällön, sitä vahvemmaksi se tulee, sitä helpommin se palautuu tajuntaan. Lopulta se ilmenee tahattomasti toiminnassa.

⁴(3) Älä taistele negatiivisuutta vastaan! Koska kaikki tajunnan tarkkailema vahvistuu, ei pidä koskaan taistella ei-toivottuja, negatiivisia ominaisuuksia vastaan, ei pysähtyä ajattelemaan tai tuntemaan niitä, ei tahdonvoimalla ”katkaista siteitään menneeseen”, ei taistella virheitä ja puutteita vastaan. Se johtaa vain toivottomaan taisteluun niitä vastaan. Päinvastoin niistä ei pidä välittää, on kieltäydyttävä päättäväisesti huomioimasta niitä lainkaan ja keskityttävä vastakkaisiin, myönteisiin ominaisuuksiin. Siten negatiiviset ominaisuudet näännytetään nälkään, jolloin ne kuihtuvat ravinnon puutteeseen.

⁵(4) Ajatus on katoamaton. Tarkkaavaisen valvetajunnan ohittaneet asiat eivät joudu koskaan hukkaan. Kaikki säilyy muistissa, joka on alitajunta, ja elää siellä edelleen vähäisemmällä tai suuremmalla voimallaan. Muistin tavoin myös hankitut ominaisuudet ovat katoamattomia. Ne voivat olla piileviä, mutta ne voi herättää uudelleen eloon. Tästä seuraa, että jokainen pieninkin myönteinen ajatus tai tunne jättää pysyvän vaikutuksen suureen positivistisyyteen, on rakennuksen suurempi tai pienempi kivi. Sen tähden mikään työ hyvän palveluksessa ei ole turhaa.

⁶(5) Ajatus on ehtymätön. Tämä on vain toinen tapa ilmaista antamisen laki, joka sanoo: ”Joka antaa hän saa. Joka pidättelee itsellään, hän menettää.” Meidän ei tule koskaan pelätä, että jatkaessamme ajattelun kykyjen valtaamista tulisimme jonkinlaiselle rajalle, niin kauan kuin jatkuvasti annamme edelleen sen mitä itse olemme saaneet. Tässä antamisessa meidän ei myöskään koskaan tarvitse pelätä ”tyhjentyvämmä” tai jäävämmä itse lopulta ilman. Mitä enemmän annamme, sitä enemmän saamme annettavaksi. Meitä ylläpitävät voimat eivät ylläpidä meitä varastoitumalla meihin, vaan virtaamalla kauttamme. Tai käyttäkäsemme raamatullista vertausta: Vetten päällä voi kävellä, mutta ei seisoa.

⁷(6) Kaikki asiat ovat symboleja. Fyysiset tapahtumainkulut, toiminnot tai esineet joko ovat tajunnantilojen ja sisäisten ominaisuuksien symboleja tai voivat tulla niiksi ja muistuttaa meitä niistä. Tätä symbolilakia sovellamme useimmiten negatiivisesti. Tapahtumat, ihmiset,

asiat muistuttavat meitä aiheuttamistaan negatiivisista kokemuksista tai sellaisesta mikä muistuttaa niitä. Symbolit elävät omaa elämäänsä alitajunnassa ja vaikuttavat sieltä tuhoavasti irrationaalisten vastenmielisyyksien, estojen, pelkojen muodossa. Mutta fyysiset tapahtumainkulut ihminen voi aktiivisesti saada symboloimaan sisäisiä positiivisia tiloja ja ominaisuuksia: iloa, rohkeutta, luottamusta, vapautumista, rakkautta, toivoa, ja niin edelleen.

⁸(7) Ajatus vapauttaa meidät vapauttamalla meidät samaistumisesta. Meitä sitoo se, mihin samaistumme. Melkein kaikille tajunnanilmaisuillemme on tunnusomaista, että ne ovat mekaanisia, itsetietoisuutta vailla ja aiheuttavat samaistumista. Nämä kolme tunnusmerkkiä ovat vain saman tilan eri puolia. Samaistuminen on niin tavallinen tila, että tuskin huomaamme sitä; se on vesi, jossa me kalat elämme ja uimme. Yleisesti sen voi kuvata ikään kuin meissä olevaksi mekaaniseksi voimaksi, joka kohdistaa tarkkaavaisuutemme johonkin kohteeseen – asiaan, ihmiseen, tapahtumaan, ajatukseen, tunteeseen jne. – niin että se nielee meidät kokonaan tai että me uppoamme siihen, jolloin menetämme hetkeksi myös itsen muistamisen kyvyn, itsetietoisuuden ja tahdon.

⁹Jotta voisimme vakuuttua siitä, että samaistuminen on todellinen voima voimme tehdä seuraavan kokeen. Samalla kun katsomme mielenkiintoista TV-ohjelmaa yritämme muistaa itsemme. Samanaikaisesti kun jatkamme katselua ja säilytämme itsetietoisuuden, suuntaamme mentaalisen huomiomme johonkin suureen ajatukseen, esimerkiksi monadien evoluutioon. Silloin huomaamme heti, että toisilleen vastakkaiset voimat – itsetietoisuus ja mekaaninen samaistuminen – kilpailevat keskenään siten, että joka hetki voimista jompi kumpi vuorotellen vähenee ja heikkenee. Toistaessamme tätä ja samankaltaisia kokeita riittävän usein vakuutumme siitä, että samaistuminen ja itsen muistaminen (joka johtaa itsetietoisuuteen) ovat toisensa poissulkevia tiloja.

9.8 Aktivointimenetelmät

¹Seuraavat kuusi aktivointimenetelmää rakentuvat neljälle oivallukselle ajatuksen voimasta. Ne ovat tehokkaita, jos niitä käytetään säännöllisesti. Niillä ei myöskään ole negatiivisia vaikutuksia, jos niitä käytetään Kappaleen 9.6 suositusten mukaan.

²(1) Itsetarkkailu. Yksilö harjoittaa itsensä, omien sisäisten tilojensa tarkkailua. Hän ei yritä ohjata niitä tai vaikuttaa niihin. Hän ei tukahduta niitä, ei reagoi niihin, ei analysoi ja kaikista vähiten arvostelee niitä. Hän vain huomioi ajatuksen loputtoman juoksun, katsoo kuinka assosiaatiot taukoamatta seuraavat toisiaan. Yksilö on täysin keskittynyt itsetarkkailuun koko harjoituksen ajan, mutta keskeyttää sen heti tuntiensa vähäisimmänkin epämieluisuuden tai rasituksen oireen. Tämän harjoituksen voi suorittaa niin usein kuin tahtoo, muutaman minuutin kerrallaan.

³Ajan pitkään tämän yksinkertaisen harjoituksen myönteiset vaikutukset tuntuvat. Levottomuus ja hajanaisuus (jotka useimmiten johtuvat telepaattisesta massavaikutuksesta) vähenevät, keskittyminen, levollisuus, sisäinen sopusointu kasvaa. Vastentahtoiset ajatukset ja tunteet eivät pääse oikeuksiinsa yhtä paljon kuin ennen. Usein ne jäävät pois itsestään, ennen kuin ne ovat saavuttaneet valvetajunnan kynnyksen.

⁴(2) Toivottavien ominaisuuksien mietiskely. Tarkkaavaisuus keskitetään johonkin erityiseen, valittuun ominaisuuteen korkeintaan viiden minuutin ajan. Yksilö katsoo sitä joka puolelta, ajattelee sen kasvavan vahvuudessa, visualisoi itsensä tilanteisiin, joissa se joutuu koetukselle. Harjoitus on suoritettava joka päivä, mieluiten samaan aikaan, jolloin eri ominaisuuksia voi säännöllisesti vaihdella. On kaksitoista kuukautta ja kaksitoista essentiaalista ominaisuutta. Jotta harjoitus tuottaisi tulosta, se ei saa olla yksinomaan tapahtuma. Tunteen ja mielikuvituksen täytyy saada olla mukana, jotta kyseisistä ominaisuuksista tulisi kaipuun eläviä tavoitteita. Myös tätä asennetta voi harjoittaa meditaatiossa.

⁵Ominaisuuksien mietiskely helpottaa niiden omaksumista. Ihailu on ihanteen toteuttamisen valtaisa voima. Eräs pieni poika kuuli kerran vanhempiensa puhuvan ihailevasti miehestä, joka mitä suurimmalla mielenmaltilla oli pelastanut useiden henkilöiden elämän erään aluksen haaksirikkoutuessa. Tämä teki poikaan lähtemättömän vaikutuksen. Joka kerta kun hän tämän jälkeen kuuli tai luki suuronnettomuuksista hän eläytyi niihin pohtimalla kuinka hän itse olisi toiminut vastaavassa tilanteessa. Aikuisena, erään junaonnettomuuden yhteydessä hän oli ainoa, joka säilytti kylmäpäisyytensä ja saattoi antaa suuren avun lähimmäisilleen. Tiedostamattaan hän oli mietiskellyt mielenmaltin ominaisuutta ja siten omaksunut sen.

⁶(3) Visualisointi. Yksilö tarkkailee jotakin esinettä herkeämättä minuutin ajan. Sen jälkeen hän sulkee silmänsä tai peittää esineen ja yrittää luoda sen uudelleen mielessään niin tarkasti ja yksityiskohtaisesti kuin mahdollista. Riippuu luonteesta, katsooko yksilö paremmaksi visualisoida avoimin vai suljetuin silmin – molemmat menetelmät ovat samanarvoisia. Tietenkin hän voi visualisoida kuvia muistista, kirjoittaa ajatuksissaan kirjaimia ja numeroita mustalle taululle, muistella päivällä näkemiään kasvoja ja niin edelleen. Visualisointi lisää keskittymiskykyä ja aktivoi mentaalisuuden.

⁷(4) Okkultaatiot ovat ”pienoiskokoisia sankaruuden tekoja”, mikä merkitsee, että teemme täysin päinvastoin kuin mitä tajuntamme mukavuudenhaluisempi osa tahtoo emmekä asetu sisäiseen vastarintaan. Nousemme esimerkiksi raput sen sijaan että ottaisimme hissini, emme katso TV-ohjelmaa, vaan menemme sen sijaan ulos koiran kanssa. On kaksi varteenotettavaa asiaa: Toiminnan on seurattava välittömästi päätöstä ilman valmisteluita, harkintaa tai taivuttelua. Toiminta on suoritettava hyväntuulisesti ja ilman negatiivisia tunteita.

⁸Okkultaatiot vahvistavat mentaalitahtoa, heikentävät passiivisuuden ja negatiivisuuden taipumusta. Ne voi suorittaa kuinka usein tahansa. Erityisen arvokkaita ne ovat silloin, kun voimme niiden ansiosta parantaa suhteitamme lähimmäisiin. Sallikaamme toisten negatiivisuuden ja aggressiivisuuden olla niitä ”henkisiä puolapuita”, joilla harjoitamme myönteistä tahtoa – olemalla rauhallisia ja muuttumattoman kohteliaita meitä vastaan singotuista hävyttömyyksistä huolimatta. Tämä on ykseydentahdon harjoittamista.

⁹(5) Varaaminen. Korkeintaan minuutin ajan keskittämme tarkkaavaisuutemme herkeämättä tiettyyn myönteiseen ajatukseen tai ominaisuuteen ja ajattelemme samalla siirtävämme tämän keskittyneen voiman johonkin kohteeseen tai toimintaan. Sen jälkeen keskeytämme tarkkailun ja ajattelemme jotakin muuta.

¹⁰Harjoituksen teho on yhtä todellinen kuin voimansiirto – lain ”ajatusta seuraa energia” mukaisesti. Voiman ajattelu on voimaa ja antaa voimaa. Siten positivistamme ympäristömme ja itsemme. Varaus säilyy pitkän ajan ja se vahvistuu toistetuilla varauksilla. Uusi kosketus tai vain ajatuksen assosiaatio varattuun kohteeseen palauttaa mieleen myönteisen ajatuksen varaajan tajunnassa lain ” kaikki asiat ovat symboleja” mukaan. Tällä tavalla voimme ympäröidä itsemme kokonaisella sarjalla psyykkisiä voima-aseimia, jotka säteilevät erilaisia positiivisia energioita. Positiivisella energialla voimme varata lahjoja, palveluita, kättelyitä, kaikkea tahtomaamme.

¹¹Vain yksi varoitus: Älä anna energiaa ”arvottomille”, pahansuoville ihmisille, jotka palkitsevat hyvän pahalla. ”Rakkaus on persoonaton energia” – esoteerinen selviö. Tämä merkitsee muun muassa, että jos rakastavat energiamme ovat kyllin vahvoja, ne voimistavat erilaisia kyseisissä ihmisissä jo olevia taipumuksia. Jos nämä ovat enimmäkseen negatiivisia, vahvistavat energiamme niitä, niin kuin auringon säteet saavat sekä ohdakkeet että kauniit kukat itämään.

¹²(6) Itsen muistaminen. Tämä rakentuu kappaleessa 9.6 sanotulle. Me voimme tehdä sopimuksen itsemme kanssa itsemme muistamisesta esimerkiksi kolme kertaa päivässä ainakin kolme minuuttia kerrallaan. Jos luulemme tätä aivan liian vähäpätöiseksi tehtäväksi,

voimme koettaa selviytyä siitä edes viikon ajan. Itse asiassa se on erittäin kovaa mutta tarpeellista työtä, jos päämääränä on itsetietoisuuden omaksuminen.

¹³Jokaisen on kokeiltava itse vakuuttuakseen siitä, miksi on parempi muistaa itsensä kuin jättää se tekemättä. Kokeilut osoittavat myös, että paras menetelmä on tajunnantilojen vertailu: ihminen liikkuu lakkaamatta suhteellisesta valvetilasta tai itsetietoisesta tilasta kohti suhteellista unta tai mekaanisuutta tai päinvastoin: suhteellisesta unesta suhteellista valvetilaa kohti. Jos kadumme jotain tai toivomme jonkin asian tekemättömäksi, voimme esittää kysymyksen: olisinko koskaan voinut tehdä tätä itsen muistamisen tilassa?

¹⁴Vie aikaa, ennen kuin oikea itsen muistamisen tapa löytyy. Se muistuttaa pyörällä ajon oppimisesta: jokainen normaali ihminen voi oppia pyöräilemään, sitä on mahdotonta oppia ensimmäisellä yrityksellä, mutta yhtäkkiä sen vain osaa. Erotukseksi pyöräilemään oppimisesta meidän on opittava omaksumaan kyky uudelleen joka kerta kun muistamme että meidän on muistettava itsemme. Vie aikaa, ennen kuin opimme tajuamaan eron kuvitellun ja todellisen itsen muistamisen välillä: se on sama kuin ajatellun ja tehdyn työn välinen ero. Todellinen itsen muistamisen hetki on jollakin tavalla vieras. Se muistuttaa aamuhetkeä, jolloin heräämme vieraassa talossa: ”Olen täällä. Merkillistä!” Sille on tunnusomaista vahvemmat, terävämmät, elävämmät vaikutelmat. Sitä seuraa myös rauhallinen, mutta vahva optimismin tunne, jota mystikot luonnehtivat lauseella ”kaikki on hyvää”. Eräs todellisen itsen muistamisen tärkeä ominaisuus on, ettei se koskaan ehkäise tai heikennä normaaleja tajunnantoinintoja, olipa kyseessä sitten ajatus, tunne tai liike. Se on näiden toimintojen ”yläpuolella”, ei varasta niiden laatua, vaan päinvastoin parantaa niiden laatua.

¹⁵Itsen muistamista on monen asteista ja laatuista nousevassa asteikossa. Ajan myötä opimme ”sisällyttämään siihen yhä enemmän”, käyttämään sitä yhä useampien ja suurempien ideoiden yhteydessä, havainnoimaan yhä useammilta tahoilta, toteuttamaan yhä useampia tajunnantoinintoja samanaikaisesti: ajatuksen, tunteen, aistimuksen ja liikkeen minätietoisesti ja tarkoituksella. Ken kerran löytää tämän itsen muistamisen oman maailman, ei koskaan näe sen rikkauksien ehtyvän.

Yllä oleva teksti on Lars Adelskoghin *Selitys*-nimisen teoksen osa Yhdeksän.
Copyright © Lars Adelskog 2011.